

8.

REMÉNYSÉG AZ ÚJSZÖVETSÉGBEN

November 12., szombat délután

„Ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az Ő Fiában van.” (1Jn 5:11) [...]

A keresztyény meghalhat, de Krisztus élete benne van, és az igazak felámadásakor új életre kel.

„Krisztusban élet volt, és az élet az emberek világossága volt.” Itt nem a fizikai életről van szó, hanem a halhatatlanságról, a valódi életéről, amely egyedül Isten tulajdona. Az Igének, aki Istennel volt, aki Isten volt, élete volt önmagában. A fizikai életet mindenki megkapja. Ez nem örök vagy halhatatlan, mert Isten, az Életadó ismét elveheti. Az embernek semmi hatalma nincs az élete fölött. De Krisztus élete nem kölcsönzött élet. Senki sem veheti el az életet tőle. „Leteszem azt magamtól” – mondta. Őbenne valóban élet volt, eredeti, nem kölcsönzött, nem leszármazás útján nyert. Ez az élet nem az ember veleszületett sajátossága, csak Jézus Krisztus által birtokolhatjuk. [...]

Krisztus életének elfogadása által Istentől halhatatlanságot nyerünk, mert Krisztusban lakozik az istenség egész teljessége testileg. Ez az élet az isteninek az emberivel való titokzatos szövetsége és együttműködése. – *Maranatha*, 302. o.

A Megváltó hű követői minden korban az Úr eljövetelében reménykedtek. „Ismét eljövök” – mondta Jézus búcsúzóul az Olajfák-hegyén, és ez az ígéret fénybe borította tanítványai előtt a jövőt. Öröm és reménység költözött szívükbe, amit a fájdalom nem tudott elfojtani, sem a megpróbáltatás megfakítani. Szenvedés és üldözés közepette „a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenése” volt a „boldog reménység”. Amikor a thesszalonikai keresztyények sírva temették el szeretteiket – akik azt remélték, hogy szemtanúi lesznek az Úr eljövetelének –, tanítójuk, Pál felhívta figyelmüket a feltámadásra, amely a Megváltó adventjekor lesz. Akkor a Krisztusban elhunyt-

tak feltámadnak, és az élőkkel együtt elragadtatnak, hogy találkozzanak az Úrral. „És ekképpen – mondta – mindenkor az Úrral leszünk. Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.” (1Thessz 4:17–18) – *A nagy küzdelem*, 302. o.

Vannak olyan dolgok, amelyeket sohasem szabad elfelejtenünk. Krisztus szeretetét kényszerítő erejével mindig frissen kell tartanunk emlékezetünkben.

Krisztus azért szerezte ezt az úrvacsorai istentiszteletet, hogy ez beszélhessen nekünk Isten szeretetének az értelméről, amelyet Jézus irántunk tanúsított. Lelkünknek nem lehet egysége, egyesülése Istennel, csak Krisztus által. Az egységet és a szeretetet testvér és testvér között Jézus szeretetének kell örökre megszilárdítania és nyújtania. Nem kevesebb, mint Krisztus halála tudta csak Isten szeretetét hatásossá tenni számunkra. Egyedül csak Krisztus halála miatt tekinthetünk örömmel második eljövetele felé. Áldozata a mi reménységünk középpontja. Ehhez kell rögzítenünk a hitünket. – *Jézus élete*, 660. o.

November 13., vasárnap

[Ézsau] azokat képviseli, akik nem sokra értékelik a Krisztus által megszerzett üdvösséget, és a föld mulandó dolgaiért feláldozzák mennyei örökségüket. Tömegek élnek csak a mának. Nem gondolnak és nem törődnek a jövővel. Ézsauhoz hasonlóan kiáltanak: „Együnk és igyunk, holnap úgyis meghalunk!” (1Kor 15:32) Hajlamaik rabjai, az önmegtagadás gyakorlása helyett lemondanak a legnagyobb értékekről... Milyen sokan, még magukat kereszténynek vallók is ragaszkodnak azokhoz az élvezetekhez, amelyek károsítják egészségüket, és megbénítják lelki érzékenységüket. Sértve érzik magukat arra a felszólításra, hogy tisztítsák meg magukat minden testi és lelki szennytől, és szentelődjenek meg Isten félelmében. Látják, hogy a káros élvezetekkel együtt nem lehet a mennyet is megszerezni, és mivel az örök élethez vezető út nagyon keskeny, nem akarnak többé azon járni. – *Pátriárkák és próféták*, 181. o.

Aki megbánja bűnét, és elfogadja Isten Fia életét ajándékkul, azt nem lehet legyőzni. Hit által megragadja az isteni természetet, és Isten gyermekévé lesz. Imádkozik és hisz. Amikor kísértés környékezi, és megpróbáltatás éri, azt a hatalmat kéri, amelyet Krisztus halála tett elérhetővé

számunkra, és kegyelme által győz. Ezt minden bűnösnek meg kell értenie. Meg kell bánnunk bűneinket, hinnünk kell Krisztus hatalmában, és el kell fogadnunk az erőt, amely megszabadít és megtart a bűntől. [...]

A menny mindennél értékesebb számunkra, és ha a mennyet elveszítjük, mindent elveszítünk. – *Isten fiai és leányai*, 340. o.

Krisztus a mennyei udvarokban közbenjár egyházáért és azokért, akikért vérével fizette le a megváltás árát. Sem a századok, sem a korok nem csökkenthetik engesztelő áldozatának erejét. Sem élet, sem halál, sem magasság, sem mélység nem szakíthat el bennünket Isten szelrelmétől, amiben részünk van Jézus Krisztus által. De ez nem azért lehetséges, mert mi olyan erősen kapaszkodunk Istenbe, hanem azért, mert Ő tart szorosan bennünket. Ha üdvösségünk saját erőfeszítéseinktől függne, akkor nem nyerhetnénk el az örök életet, viszont attól függ, aki minden ígéretek mögött áll. Istenhez való ragaszkodásunk lehet gyenge, viszont nagyobb testvérünként szeret bennünket, és míg kapcsolatban vagyunk vele, semmi sem szakíthat ki az Ő kezéből. [...]

Ő, milyen előjog, hogy Jézushoz járulhatunk úgy, ahogy vagyunk, és gondoskodására hagyatkozhatunk! Jézuson kívül nincs más reménységünk. Csak Ő ragadhat meg karjaival, és emelhet ki a csüggedés és elkeseredés mélységéből, hogy lábainkat a Sziklára helyezze. Bár az emberi lélek képes Jézus Krisztusba kapaszkodni nagy szükségében, mégis Krisztus ragadja meg a megváltott lelket az Ő vére által, s teszi ezt sokkal nagyobb erővel, mint ahogy azt az ember megtehetné. – *That I May Know Him*, 80. o.

November 14., hétfő

Maga Krisztus tárja itt elénk veszedelmünket. Ismerte a kockázatot, melyekkel szembe kell majd néznünk a mai utolsó időkben, azért fel akar készíteni minket. „Amint Noé napjaiban történt, ugyanúgy lesz az Emberfiának napjaiban is.” Ettek és ittak, ültettek és építettek, házasodtak és férjhez mentek, és nem ébredtek föl, amíg Noé a bárkába nem ment, míg az özönvíz meg nem jött, s el nem söpörte valamennyit. Isten napja így mindennapi dolgaikba és élvezeteikbe merülve találja majd az embereket. [...]

Az Emberfia közeli eljövételébe vetett hit nem készíti a keresztyént hanyagságra mindennapi dolgaiban. A Krisztus közeli eljövetelére vára-

kozók nem lesznek tétlenek, hanem szorgalmasak a dolgaikban. Nem végzik felületesen és bectelenül munkájukat, hanem megbízhatóan, gyorsan és alaposan. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 309. o.

A Vőlegény azért késik, mert hosszan tűr értünk, nem akarja, hogy valaki is elveszen, hanem hogy mindenki bűnbánatra jusson. Ő, a mi irgalmas Megváltónk drága hosszútűrése! Ő, bárcsak minden fiatal fel-fogná a lelkek értékét, akikért végtelen árat fizettek a Kálvárián! Ő, bárcsak mindegyikük méltó módon megbecsülné a képességeket, melyeket Isten adott nekik! [...]

A világ történelmének olyan ünnepélyes korszakában élünk, amikor nem engedhetjük meg magunknak, hogy gondatlanok és hanyagok legyünk... Imádkozunk, hinnünk és engedelmeskednünk kell. Saját erőnkől semmit sem tehetünk, de Jézus Krisztus kegyelmében felhasználhatjuk erőnket, hogy a legnagyobb jót tegyük saját lelkünkkel, és a legnagyobb áldást árasszuk mások lelkére. Kapaszkodjunk Jézusba, végezzük szorgalmasan Krisztus munkáját, és végezetül elnyerjük az örökélet jutalmát. – *Isten fiai és leányai*, 118. o.

Péter megőrizte szívében a Krisztus visszajövetelére vonatkozó élő reménységet, és biztosította a gyülekezetet, miszerint a Megváltó ígérete – „És ha majd elmegyek, és helyet készíték néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket” (Jn 14:3) – egészen bizonyosan beteljesül. Ha a megpróbáltaknak és hűségeseeknek úgy tűnik fel, hogy az Úr sokáig késik eljövetelével, az apostol biztosítja őket: „Nem késik el az ígérettel az Úr; mint némelyek késelemnek tartják... Az Úr napja pedig úgy jó majd el, mint éjjeli tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta levő dolgok is megégnek.” – *Az apostolok története*, 536. o.

November 15., kedd

Sokan feltételezik, hogy Krisztust követve életük borús és vigasztalan lesz, mert meg kell tagadniuk a világi élvezeteket és hiúságokat. Az élő keresztény szíve azonban vidámsággal és békességgel teljes, mert úgy él, mintha látná a láthatatlant. A Krisztus valódi jellemére vágyók életében megjelennek az örök élet sajátságai, mert isteni természet részei, és megszabadultak attól a romlástól, mely kívánság által van e világ-

ban. Jézus mondta: „Az pedig az Atyának akarata, aki elküldött engem, hogy amit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámaszszam azt az utolsó napon. Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz őbenne, örök élete legyen; és én feltámaszszam azt az utolsó napon.” (Jn 6:39–40) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 136. o.

Akik megengedik Istennek, hogy dolgozzon bennük, növekedni fognak az érett férfiúságra, Krisztus teljességének mértékére. A test és elme minden erejét az Úr szolgálatába állítják... Isten csodálatos áldásokat tartogat azoknak, akik befogadják Őt, az erős és csodálatos Tanácsost, aki igyekszik a Szentlélek által a képmását vélni a jellemükbe. Ha Ővele táplálkozunk, új teremtetéssé válunk Jézus Krisztus által. Aki Lélektől született, annak az életében megmutatkoznak az igazi keresztyén jellemtulajdonságok, amelyek Krisztus jellemében lettek kinyilatkoztatva. Jézus ereje munkálkodik annak érdekében, hogy megszentelje a teljes emberi lényt, hogy életerőt és egészséget adjon neki, és hatékony lelki növekedésben részesítse. – *That I May Know Him*, 106. o.

November 16., szerda

Pedig amikor Jézus távozni készült tanítványai köréből, nem azt mondta nekik, hogy nemsokára ők fognak hozzá menni. „Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek – mondta. – És ha majd elmegyek, és helyet készítetek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket.” (Jn 14:2–3) Pál pedig azt mondja, hogy „maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből, és feltámadnak először, akik meghaltak volt a Krisztusban; azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk”. Majd hozzáteszi: „Vigasztaljátok egymást e beszédekkel.” (1Thessz 4:16–18) Pál az Úr eljövetelére hívja fel hittestvérei figyelmét, amikor majd a sír béklyói lehullanak, és azok, „akik meghaltak volt a Krisztusban”, feltámadnak az örök életre. – *A nagy küzdelem*, 548. o.

A feltámadás és az élet a hívő rendelkezésére áll. Üdvözítőnk által az élet – amelyet a bűn miatt elveszítettünk – helyre lesz állítva, mivel Őbenne van az élet, és Ő annak adja, akinek akarja. Az Ő előjoga, hogy

halhatatlanságot adjon. Az emberi testben letett életét visszavette és az embereknek ajándékozza.

Amikor Krisztus visszajön összegyűjteni hűségeseit, megszólal az utolsó trombita, és az egész földön, kezdve a magas hegyektől egészen a legmélyebb tárnáig, meg fogják azt hallani az alvó igazak, és előjönnek sírjukból. [...]

Az igazak az örökélet frissességével és életerejével támadnak fel... Halandó, romlásnak kitett testük, amit valamikor beszenyezett a bűn, most tökéletességet, szépséget és halhatatlanságot nyer... A hosszú időre elvesztett Édenben a megváltottak az élet fájához lesznek vezetettek, és „növekedni” fognak az édeni ember dicsőségének mértékére... Az élő igazak elválnak „nagy hirtelen, egy szempillantásban” (1Kor 15:52). Isten utasítására nyertek dicsőséget, most pedig halhatatlanságot is a feltámadt szentekkel egyetemben, és elragadtatnak a levegőégbe, Uruk fogadására... A kisgyermeket angyalok viszik az édesanyjukhoz. Barátok, akiket elválasztott a halál, újból egyesülhetnek, és többé sosem fognak elszakadni egymástól. Mindannyian örömeiket zengenek Isten városában. Kezdve az igaz Ábeltől, egészen az utolsó elhunyt szentig minden drága halott dicsőséges, halhatatlan életre támad fel. – *The Faith I Live By*, 183. o.

November 17., csütörtök

Az Életadó eljön a sír zárjainak feltörésére. A foglyokat előhívja. És így szól majd: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” Ott áll a feltámadott sokaság. Utolsó gondolatuk a halál, annak fájdalmai és a sír voltak, de most így kiáltanak: „Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?” (1Kor 15:55) Utolsó érzéseik a halál sajdulásai voltak...

Azonban amikor felébrednek, nincs többé fájdalom. „Sír, hol a diadalmad?” Még itt állnak, s miközben Isten felölti rájuk a halhatatlanság vonásait, felemelkednek a levegőbe az Úrral való találkozáshoz. Isten városának kapui megnyílnak, majd az igazságot megtartó nemzetek belépnek azokon. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 430–431. o.

Azon a napon, mikor Krisztus ismét eljön a földre, az emberi nemzetség többé nem a csőcseléktől körülvevett fogolyként látja meg, hanem a menny királyaként ismeri meg Őt. Krisztus a saját dicsőségében, Atyja

dicsőségében és a szent angyalok dicsőségében jön el. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer angyalból álló mennyei sereg kíséretében mindent felülmúló dicsőséggel jelenik meg. Azután majd dicsősége trónjára ül, s minden népet és nemzetet színe elé gyűjtenek. Akkor majd meglátja Őt minden szem; azoknak a szeme is, „akik őt általszegezték” (Jel 1:7). A töviskorona helyett a dicsőség koronáját hordja majd fején. A fakó, gúnyból rátett bíborpalást helyett királyi palást lesz a vállán és a legtisztább fehér ruha lesz az öltözéke úgy, hogy „a ruhája fényes [...], olyan fehér, mint a hó, mihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehéríthet” (Mk 9:3). „És az ő ruháján és tomporán oda [...] írva az ő neve: királyoknak Királya és uraknak Ura.” (Jel 19:16) – *Jézus élete*, 739. o.

Krisztus az ég felhőiben nagy dicsőséggel jön el. Ragyogó angyalok sokasága kíséri majd. Azért jön, hogy feltámassza a halottakat, és jön, hogy megdicsőítse azokat, akik szerették Őt és megtartották parancsolatait, és magához veszi őket. Krisztus nem feledkezett meg róluk, sem ígéretéről. Újra összekapcsolódunk családunk tagjaival. Mikor halottainkra tekintünk, elgondolkozhatunk arról a reggelről, mikor Isten harsonái megszólalnak, „a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk” (IKor 15:52). Már csak egy rövid idő, és meglátjuk a Királyt a maga szépségében és dicsőségében. Már csak egy rövid idő és Krisztus letöröl a szemünkről minden könnyet. Már csak egy rövid idő, és Krisztus Isten „dicsősége elé állíthat” bennünket „feddhetetlenségben nagy örömmel” (Júd 24). Azért, mikor Krisztus megadta érkezése jeleit, ezt mondotta: „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel, és emeljétek fel a ti fejeteke; mert elközelgett a ti váltságotok.” (Lk 21:28) – *Jézus élete*, 632. o.

November 18., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története, „Felhívás magasabb rendű életre” című fejezet.